

нашия котакъ Васька Като щомъ влѣ-
зе въ вратата, азъ този часъ забѣлезахъ това.

— Бекъ въ това врѣме? забѣлеза това?
попитахъ чичо му, като се изправилъ предъ се-
стра си.

— Какъ да не забѣлежа, братко! тука нѣ-
ма нищо удивително, щото умѣтъ му за всяко-
га се е простилъ съ него. Не веднѣжъ ти ка-
захъ, че това занятие не е за него. Цѣлъ день
мѣри панделки и тантели, които като ги дава
на мещурийтъ, праватъ го да говори, най глу-
пави фрази. Всѣкога сжмъ ти говорила за това,
но ти никога не искаше да мя слушашъ. Ето
каква е твоята работа. Сега когато го докара
до лудостъ, изгонвашъ го за добавка отъ къщи.
При послѣднитѣ думи леля му изново заплакала

— Странно говоришъ, майко; той е такавъ
лудъ, както ти и азъ. Послѣ това извърналъ се
предъ насъ като изменникъ. Нещъ и да го знае.

— Азъ ти казвамъ, братко, че той е пов-
реденъ бедничкия, ако да не е, нѣмаше да ни
докача.

— Азъ все така ще го лиша отъ наслѣд-
ство! извикахъ чичому, като сърдито тропнахъ
съ кракъ у дюшемето, така силно, щото котака,
който дремелъ, като стрѣла излѣзълъ отъ къщи.

«И така ето и първий актъ на траги-коме-
дията! казалъ съ въздишка Налитаевъ, като из-
лизаше изъ къщи и отиваше къмъ магазинята
на търговица Раздуевъ.—Само единъ часъ пра-
во и мя лишиха вече отъ наслѣдството и изгон-